ÎN CINSTEA MARII ANIVERSĂRI

NUME CE NU POT FI UITATE

Primul meu contact cu sportul românesc datează din 1931 din timpul Campionatelor mondiale de hochei pe gheață de la Krynica, în Polonia. Tînăra echipă română fusese literalmente zdrobită de canadienii de la Manitoba University, conduși de prestigiosul doctor Blake Watson. Al doilea contact cu sportul românesc, a avut loc la 29 octombrie 1933, la Berna, cu ocazia meciului de calificare pentru „Cupa mondială" la fotbal, cînd Elveția și România au terminat la egalitate (2—2). Atunci am rămas cu o impresie mult mai favorabilă căci românii arătaseră că știu să joace fotbal.

Și fiindcă am amintit despre fotbal, permiteți-mi să afirm că dacă, în inima mea, sper încă în calificarea (problematică) a Elveției pentru Mexico, calificarea României mi-ar face, de asemenea, plăcere deoarece dispuneți de elemente ca Răducanu, Sătmăreanu, Dan Coe, Dembrovschi și Lucescu (aceștia sînt jucătorii care mi-au plăcut mai mult în meciul de la Lausanne). Dacă nu greșesc, primele medalii olimpice românești (postbelice) datează din 1952 (Helsinki). De atunci mi-a rămas în minte o scenă emoționantă din timpul festivității de premiere a boxerilor de la categoria semiușoară. Fuseseră decernate două medalii de bronz, una românului Gheorghe Fiat și alta finlandezului Erkki Pakkanen. Erkki l-a rugat pe prietenul său român, să urce primul pe locul III, dar Fiat nu a acceptat. L-a înșfăcat pe Erkki și l-a ridicat pe podium urcînd apoi și el lîngă finlandez. Acest gest de sportivitate a declanșat un uragan de aplauze. 11 ani mai tîrziu, tot în Finlanda, dar de data aceasta la Tampere, aveam să văd cum excelentul luptător român Ion Cernea, campion al lumii la categoria 57 kg, era puternic ovaționat de sportivul public finlandez.

Sînt, însă, și alte nume care nu pot fi uitate, ca acela al lui Ion Dumitrescu. Acesta a făcut senzație la Jocurile Olimpice din 1960 de la Roma. Atunci, trăgătorul român a cucerit medalia de aur la talere cu un rezultat de 192 de puncte, întrecînd cu un punct pe marele favorit al competiției, italianul Rossini.

Tot la Jocurile Olimpice de la Roma, am văzut-o pe Iolanda Balaș concentrată la maximum, luîndu-și elanul, ridicîndu-se cu o eleganță perfectă și un stil uimitor și cucerind cu 1,85 m medalia de aur. Pentru mine, Iolanda Balaș este în atletism ceea ce reprezintă Vera Ceaslavska în gimnastică : întruchiparea grației feminine, unită cu o voință și cu o încredere totală în sine.

Dar cum să nu amintești și de Țiriac, cu strălucitele lui victorii pe terenurile de tenis ? Cum să-l uiți pe Ion Panțuru, conducătorul echipajului de bob al României, după ce l-ai admirat în pasionanta întrecere olimpică de la Alpe d'Huez ?

Tir, scrimă, canotaj, bob, handbal, volei, discipline sportive în care românii au făcut progrese uriașe, dar și sporturi care cer o concentrare foarte mare, o reacție rapidă și lucidă, o pregătire de lungă durată. Cred că progresele sportului românesc se datoresc în mare măsură antrenorilor și profesorilor care se ocupă de pregătirea tineretului (am reținut marea dezvoltare a sportului în cadrul școlii și universității).

N-am avut pînă acum șansa să vin în România dar sper că această dorință, pe care o nutresc de mult timp, se va realiza într-o zi. Măcar pentru a putea vizita Muzeul sportului de la Brașov, a cărui frumusețe mi-o lăuda, după Congresul F.I.S. din 1963 de la Mamaia, bunul meu prieten, Marc Hodler, președintele F.I.S. și membru al Comitetului Internațional Olimpic. Aș vrea să vizitez și stadionul „23 August", precum și alte instalații sportive moderne, dar cel mai mult aș dori să fac o mai amplă cunoștință cu o țară și cu un popor pe care-l iubesc de departe.

Vico RIGASSI
comentator sportiv la radio Geneva

UN BILANȚ STRĂLUCIT AL SCRIMERILOR ROMÂNI

(Urmare din pag. 1)

ma românească. Și ei este datorat aceleiași floretiste, Olga Orban. Prezentă la Buenos Aires, în finala campionatelor mondiale, ea obține locul I într-un turneu final desfășurat după formula clasică, cu 8 trăgătoare, dispunînd de o serie de scrimere de mare reputație, cunoscute pe toate planșele lumii : Antonella Ragno (4—2), Ildiko Rejtö (4—2), Valentina Rastvorova (4—3), Galina Gorohova (4—1) și Kathalin Juhasz (4—1).

Momentul argentinian a relevat, într-adevăr, o floretistă cu vaste posibilități, cum se apreciase încă de la Melbourne, care a adus culorilor României o victorie de mare răsunet.

● 1967 înseamnă consacrarea și pentru floretiști. În acest an, la campionatele mondiale de la Montreal, echipa reprezentativă a României realizează cea mai mare surpriză din istoria competiției, reușind să întrecă cu 9—6 puternica formație a Uniunii Sovietice. În sala de scrimă a Centrului sportiv universitar din importantul oraș canadian, mai bine de 3 000 de spectatori (mulți dintre ei sosiți acolo cu prilejul Expoziției Universale) i-au susținut și i-au aplaudat pe mușchetarii României — Ionel Drîmbă, Tănase Mureșanu, Mihai Țiu, Iuliu Falb și Ștefan Ardeleanu, campionii mondiali. Autorii unei asemenea performanțe au demonstrat nu numai calități sportive deosebite ci și o dragoste fierbinte pentru culorile scumpe ale patriei, pentru mișcarea sportivă de la noi. Floretiștii români întreceau în finala competiției cel mai complet și valoros „4" de floretă aliniat de Uniunea Sovietică, din care făceau parte Putiatin, devenit cu numai cîteva zile înainte campion mondial la individuale, Svețnikov, Șarov și Midler, trăgători cu multă experiență, care reușiseră timp de un deceniu să mențină în fruntea ierarhiei de pe glob floreta din țara lor. Nu mai puțin semnificative au fost și victoriile înregistrate de componenții echipei României pînă la finală : 9—3 cu redutabila echipă a Franței, din care n-au lipsit matadorii Magnan și Revenu, și 9—7 cu incomoda formație a Poloniei (Wojda, Lisewski, Rozicki, Franke, ultimul din ei avînd să devină campion olimpic la Tokio...). Presa, radioul, televiziunea din întreaga lume au ținut să sublinieze acest succes al scrimei românești și totodată să anticipeze faptul că în viitor floretiștii noștri vor avea un cuvînt greu de spus în toate marile competiții.

● Anticipările n-au fost gratuite. Dovadă : la J.O. din Mexic, scrimerii români se înscriu din nou printre protagoniști. În capitala Mexicului, Ionel Drîmbă, Mihai Țiu și Tănase Mureșanu reușesc, prin evoluțiile lor, să-i entuziasmeze pe spectatorii aflați în tribunele sălii „Magdalena Mixhuca"; mai mult, ei izbutesc să se claseze printre fruntași : Drîmbă devine campion olimpic, Țiu — finalist, într-o bună măsură co-autor al succesului compatriotului său (l-a stopat din cursa pentru titlu pe Revenu, principalul rival al campionului), și Mureșanu — unul dintre laureații finaliștilor. Acolo, în îndepărtata țară a foștilor azteci, scrima românească și-a demonstrat înalta sa valoare, iar Ionel Drîmbă a adăugat în vitrina cu trofee olimpice ale României prima medalie de aur cucerită la scrimă. A fost un succes de proporții, o confirmare a faptului că scrima românească, și sportul de la noi în general, în condițiile create de puterea populară, are depline posibilități să realizeze o continuă autodepășire, performanțe strălucite.

Celor patru mari momente de mai sus le-ar putea fi adăugate multe altele, cu largi ecouri la timpul respectiv. Cucerirea „Cupei campionilor europeni" la floretă fete, în anul 1968 (Torino), clasarea pe primul loc într-o serie de trofee continentale — Ionel Drîmbă în „Cupa Adrian Romel" (Paris), doi ani consecutiv, în 1968 și 1969, iar Ileana Drîmbă, în „Cupa Martini" anul acesta — reprezintă doar cîteva din succesele scrimei românești, care completează o celecție de performanțe dintre cele mai răsunătoare.

★

Sînt atîtea și atîtea dovezi care demonstrează că în cei 25 de ani de la Eliberare scrima românească și-a cucerit un binemeritat prestigiu. Performanțele obținute, îndeosebi la floretă, îi recomandă de la sine pe scrimerii noștri în toate marile concursuri internaționale. Ei sînt printre cei dintîi care primesc invitații la întrecerile de anvergură.

★

În aceste zile dinaintea celei de a 25-a aniversări a Eliberării, scrimerii români se pregătesc pentru un nou mare examen, cel mai important din acest an — Campionatele mondiale de seniori din Cuba (Havana). Cu toții — floretiști și floretiste, spadasini și sabreri — manifestă dorința fierbinte, hotărîrea nezdruncinată de a reprezenta cu cinste culorile scumpe ale României, de a-și dovedi și în acest fel dragostea față de partid și popor, recunoștința față de tot ce s-a făurit în țara noastră, în anii luminoși ai construcției socialiste.

PANOU DE ONOARE

J. O.

- 1956, Melbourne : **Olga Orban — medalie de argint**
- 1960, Roma : **Maria Vicol — medalie de bronz**
  Olga Orban (5)
- 1964, Tokio : **Floretă fete echipe (5)**
  Floretă băieți echipe (6)
- 1968, Ciudad de Mexico : **Ionel Drîmbă — medalie de aur**
  Mihai Țiu (6)
  Tănase Mureșanu (7)
  Floretă fete echipe — medalie de bronz

CAMPIONATE MONDIALE (seniori)

- 1957, Paris : **Olga Orban (5)**
  Eugenia Târângoiu (8)
- 1959, Budapesta : **Ecaterina Orb (8)**
  Floretă fete echipe (5)
- 1961, Torino : **Olga Orban (5)**
  Floretă fete echipe — medalie de bronz
- 1962, Buenos Aires : **Olga Orban — medalie de aur**
- 1963, Gdansk : **Olga Orban (4)**
  Floretă băieți și fete (5)
- 1965, Paris : **Olga Orban — Szabo — medalia de argint**
  Maria Vicol (4)
  Ecaterina Iencic (5)
  Ileana Drîmbă (6)
  Floretă fete echipe — medalie de argint
- 1966, Moscova : **Ecaterina Iencic — medalie de bronz**
  Floretă fete echipe (4)
- 1967, Montreal : **Floretă băieți echipe — medalie de aur**
  Olga Orban-Szabo (4)
  Floretă fete echipe — medalie de bronz

CAMPIONATE MONDIALE (tineret)

- 1956, Luxemburg : **Maria Taitiș Vicol — medalie de argint**
- 1958, București : **Tănase Mureșanu — medalie de bronz**
- 1959, Paris : **Olga Orban — medalie de argint**
- 1960, Leningrad : **Adalbert Gurat (spadă) — medalie de aur**
- 1963, Gand : **Ana Ene — medalie de aur**
  Ionel Drîmbă — medalie de argint
- 1964, Budapesta : **Ileana Drîmbă — medalie de argint**
- 1965, Rotterdam : **Ecaterina Iencic — medalie de aur**
  Ileana Drîmbă — medalie de argint
- 1966, Viena : **Ștefan Ardeleanu — medalie de aur**
  Mihai Țiu — medalie de bronz
- 1967, Teheran : **Anton Pongrați (spadă) — medalie de aur**
- 1969, Genova : **Dan Irimiciuc (sabie) — medalie de argint**

FLOTILA DE LA SNAGOV NAVIGHEAZĂ SPRE ȚĂRMUL MARILOR PERFORMANȚE, DAR...

(Urmare din pag. 1)

lui și eanchei și care n-a fost răsturnat nici de finalele europenelor de la Himki, cu toate că particularitățile lacului au pus cîteva probleme dificile concurenților, cu toate că multe echipe au trecut la o substanțială întinerire.

Pînă și regresul valoric al sportivilor din unele țări (Austria, Italia etc.) era evident pentru toată lumea.

Iată de ce, se poate aprecia că europenele de la Himki s-au desfășurat sub semnul previzibilului — fără lovituri de teatru, fără surprize de proporții. Cu toate acestea, fiecare cursă a pasionat deopotrivă pe spectatori și specialiști. Pentru că și acum — la Himki — acest sport și-a arătat multe din frumusețile, din dinamismul și spectaculozitatea lui. Să nu uităm, de asemenea, că în fiecare din cele 16 finale, jumătate sau mai mult din echipaje erau formate din laureați ai campionatelor mondiale, europene sau ai Jocurilor Olimpice și întrecerea lor — uneori decisă de zecimi de secundă — însemna, de fiecare dată, un spectacol sportiv de calitate.

Ceea ce l-a determinat, cu siguranță, pe dl. **Charles de Coquereumont**, președintele F.I.C. să declare, printre altele, la încheierea competiției : **„Întreaga desfășurare a campionatelor europene, dar înainte de toate buna pregătire a concurenților, a însemnat o excelentă propagandă pentru sportul caiacului și canoei, sport pe care-l doresc — și-i dorim toți — dezvoltat și probăștt în cît mai multe țări ale lumii".**

★

La cea de a VII-a — și ultima — ediție a acestor campionate, echipa României a încheiat întrecerile cu **un bilanț de două medaliile de aur, patru de argint și două de bronz.** Sublinierea unora din performanțele tricolorilor români se impune. În ordine cronologică — mai întîi victoria clară a dublului VERNESCU — SCIOTNIC la K 2—500 m, apoi succesul canoiștilor PATZAICHIN și COVALIOV la C 2—1000 m. Remarcabile, desigur, și rezultatele obținute de reprezentanții noștri în probele de C 2—1000 m (Manea—Calabiciov), K 1—500 m (Vernescu), ștafetă, K 4—1000 m etc.

Iată că din 1957, de la Gand, sportivii români continuă, fără întrerupere, să semneze pe lista de onoare a învingătorilor. **Este, cum scriam și în ziua finalelor, o bucurie să poți consemna o atît de statornică valoare într-un sport în plin progres. Mai ales că, la Himki, România a prezentat o echipă cu mulți debutanți și fără cîțiva din laureații ediției precedente, mai ales că șansa ne-a ocolit de cîteva ori, tocmai atunci cînd nimeni nu se aștepta. Dar, și aceasta e una din legile nescrise ale sportului. De aceea, mai importante sînt concluziile care nu au exclusiv în vedere rezultatele ci evoluția de ansamblu a unei echipe, raportată la mai mulți factori și — vizînd și perspectiva.**

A fost, în aceste condiții, bilanțul echipei noastre cel așteptat ? DUPĂ PĂREREA NOASTRĂ, NU! Firește, este greu, uneori poate imposibil — ca la fiecare ediție a unor asemenea campionate să se cucerească 5—6 titluri europene și, în plus, un mare număr de medalii de argint și bronz. Cu toate că „flotila" de la Snagov ne-a cam obișnuit... Și ne-a arătat că se poate !

O primă analiză a rezultatelor de la Himki arată că acesta este cel mai slab bilanț din 1963, de la campionatele mondiale și europene de la Jajce. Mai arată, de asemenea, că sportivii români au cîștigat o singură probă olimpica (C 2—1000 m) și nu este prematur să reținem acest lucru. Ar fi suficient (și pentru forurile interesate e chiar recomandabil) să revedem rezultatele campionatelor europene din 1967 (Duisburg) ca să reținem faptul că acum, la Himki, tricolorii români au pierdut titlurile cucerite la C 2—10 000, C 1—10 000, K 4—1 000 m, K 2—1 000 m, K 1—500 m, K 1—4x500 m! Echipa a rămas, evident, descoperită la mai multe probe decît în anul trecut și, cu toate motivările cunoscute, trebuie recunoscut cu sinceritate, că în întrecerile feminine nici nu ne-am văzut la Himki (rezultatele junioriilor și junioarelor sînt reconfortante, dar ce facem pînă cînd tinerii caiaciști vor atinge plafonul performanțelor de la seniori?).

★

Care sînt cauzele care au făcut ca în acest an buchetul medaliilor să fie mai puțin strălucitor ca altădată ? Nu ignorăm cîtuși de puțin unele accidente sau erori de arbitraj care ne-au privat de îmbunătățirea palmaresului, nu trecem peste dificultățile evidente de a „suda" în echipă o serie de debutanți, unii foarte talentați, dar toți lipsiți de experiența marilor competiții. **Ni se pare, însă, mai important — și util — să abordăm cîteva probleme de selecție și pregătire, și mai ales de mentalitate.**

După Jocurile Olimpice din Mexic, ziarul nostru a făcut — în încheierea unei ample analize a competiției de pe Xochimilco — o serie de propuneri, de altfel identice celor elaborate de biroul federației de specialitate. **Ziarul propunea atunci,** argumentînd multilateral fiecare sugestie, **să se păstreze responsabilitatea unică a pregătirilor, acestea să se facă centralizat în perioada de iarnă, apoi la cluburi și în final — pe o perioadă redusă — din nou centralizat, selecția urmînd să fie criteriul principal de FORMARE A ECHIPAJELOR pentru viitoarele mari competiții europene și mondiale.**

Au urmat discuții interminabile, intervenții de tot felul etc. și pentru că s-a apreciat că este util să se încerce o asemenea experiență, lotul național s-a divizat distinct — de o parte sportivii clubului Dinamo, de cealaltă parte cei ai clubului Steaua. **Antrenorii celor două cluburi și-au pregătit elevii așa cum au crezut că e mai bine și au urmărit în principal să cîștige fie titlurile naționale, fie selecțiile pentru regatele internaționale. Chiar în ultima perioadă unii sportivi se antrenau în București iar alții la Văliug : ERA GREU DE FORMAT, ÎNAINTE DE TOATE SUFLETEȘTE, O ECHIPĂ în asemenea condiții. Mai ales că era stabilit ca la Himki să concureze nu echipajele mixte, formate din cei mai valoroși sportivi, ci echipajele care vor cîștiga selecția pentru europene !**

Federația de specialitate n-a intervenit la timp și astfel — trebuie spus fără ocol — PE APELE LACULUI HIMKI N-A EVOLUAT, CA ÎN ULTIMII ANI, ECHIPA ROMÂNIEI CI ECHIPELE CELOR DOUĂ CLUBURI (DINAMO ȘI STEAUA). Cel puțin aceasta a fost impresia generală.

S-au cîștigat, pentru că realmente avem o valoare constantă în acest sport, medaliile cunoscute. Dar, cîte s-au pierdut ? Credem că la acest lucru ar trebui să reflecteze, în primul rînd, federația de specialitate.

★

Ce se recomandă ? În orice caz nu trebuie să urmeze o perioadă de panică. Și nici măsuri pripite. Se cere calm, luciditate, răspundere. **La Himki** sportivii români au cucerit 2 medalii de aur, 4 de argint și 2 de bronz, ceea ce nu este chiar atît de puțin. Se aștepta — și era posibil, e drept — mai mult, dar nu trebuie să uităm că în viața fiecărei echipe, fie ea cît de valoroasă, apar asemenea momente, aproape inevitabile. **Totul este să se intervină la timp, cu cele mai bune soluții.** Dorim ca aceste soluții — pe care trebuie să le elaboreze organele de specialitate din cadrul C.N.E.F.S. și federația de caiac-canoe — **să fie într-adevăr cele mai bune.** Noi am sugera ca, în primul rînd, să se țină seama de atmosfera din lotul reprezentativ de caiac-canoe (mulți dintre sportivi : **Botez, Iacob, Covaliov, Lauer, chiar Vernescu au fost auziți spunînd că vor renunța la activitatea competițională** (??), de rivalitatea uneori greșit înțeleasă de antrenorii și sportivii cluburilor Steaua și Dinamo, de necesitatea ca, fără teama de a supăra sau deranja pe cineva, **echipa României să fie alcătuită din cei mai valoroși caiaciști și canoiști,** INDIFERENT DE CLUBUL ÎN CARE ACTIVEAZĂ, INDIFERENT DE ANTRENORUL CARE I-A DESCOPERIT SAU I-A PREGĂTIT ÎN ULTIMUL TIMP.

Există la ora actuală toate condițiile pentru ca ștafeta performanțelor de mare prestigiu să fie purtată, mai departe, în deplină cinstire, de caiaciștii și canoiștii români și învățînd din „experiența Himki" trebuie asigurată, cu pricepere, cu tact, această continuitate în colecționarea titlurilor și medaliilor.

CORESPONDENȚII NE RELATEAZĂ

Echipa județului Caraș-Severin a cîștigat „Cupa Eliberării" la box

Stadionul Central din Craiova a găzduit timp de trei zile finala tradiționalei competiții de box, **„Cupa Eliberării"**, organizată de U.G.S.R. Întrecerile au fost de un bun nivel tehnic, evidențiindu-se o serie de pugiliști, în frunte cu reprezentanții județului Caraș-Severin, care au cîștigat trofeul. Sportivii reșițeni, bine îndrumați de antrenorul lor, A. Gherghina, au avut 7 concurenți în ultima gală, dintre care 5 au terminat victorioși meciurile susținute.

Iată rezultatele de la ultima reuniune (în ordinea categoriilor) : **C. Ursulescu (Caraș-Severin)** b. ab. 1. C. Stănescu (Argeș), **C. Anghel (C—S)** b.p. Al. Dumbravă (Galați), **P. Nedelcea** (C—S) b.ab. 2. N. Manea (A), **I. Streche (C—S)** b.p. P. Manole (Constanța), **A. Simion** (A) b.p. V. Aștefleanu (Timișoara), **I. Costin** (T) b.p. I. Vișinescu (A), **M. Cornel (Prahova)** b.p. M. Săvescu (G), **M. Bute** (G) b.ab. 1. M. Morărescu (C—S), **M. Deheleanu** (C—S) b.p. N. Pătruț (G), **N. Maniță** (G) b.p. P. Pîrvu (C), **A. Iancu** (A) b.p. P. Korungi (C—S). Titlul de cel mai tehnic boxer al finalei a revenit timișoreanului **I. Costin.** Clasament pe județe : 1. CARAȘ-SEVERIN 54 p, 2. Galați 46 p, 3. Argeș 44 p.

N. PASTRAMAGIU

O NOUĂ ARENA DE POPICE CU PATRU PISTE

Zilele acestea, se va inaugura la Constanța arena de popice cu patru piste, aparținînd asociației sportive C.F.R. Cu această ocazie se va desfășura un concurs, dotat cu „Cupa Eliberării", la care vor participa echipele C.F.R. Brașov, Cimentul Medgidia, Voința, Portul și C.F.R. din Constanța.

C. POPA

TURUL CICLIST AL DOBROGEI

Rutieri din orașele Brăila, Brașov, București, Cluj, Constanța și Mediaș au luat startul în Turul ciclist al Dobrogei, organizat de către consiliile sindicale județene Tulcea și Constanța în colaborare cu Consiliul județean E.F.S. Constanța. Iată cîștigătorii celor trei etape : Constanța — Hîrșova (73 km) — Șt. Suciu (Dezrobirea Brașov) **1 h 49:38; Hîrșova — Tulcea (98 km) — Șt. Suciu 2 h 29:39; Tulcea — Constanța (107 km) —** Ion Selejean (C.S.M. Cluj) **2 h 53:45.**

CLASAMENTELE GENERALE : individual — 1. Șt. Ene (C. S. Brăila) **7 h 12:17, 2. M. Hrisoveri (C.S. Brăila) 7 h 13:19, 3. Șt. Suciu 7 h 15:48;** echipe — **1. C.S. Brăila 21 h 48:49, 2. Dezrobirea Brașov 22 h 21:35, 3. C.S.M. Cluj 22 h 25:37.**

PLOIEȘTI, 20 (prin telefon). — **Un grup de sportivi de la asociația sportivă Tinerețea, din Ploiești, a plecat miercuri spre masivul Retezat, unde urmează să instaleze în ziua de 23 August, două plăci omagiale în cinstea celei de a 25-a aniversări a eliberării patriei de sub jugul fascist.**

...ȘI AL VRANCEI

Timp de trei zile peste 50 de alergători au parcurs 170 de km pe biciclete de oraș, într-un circuit intitulat **„Turul Vrancei".** Toate cele trei etape au revenit tînărului și talentatului rutier Mitică Lupașcu (Confecția Focșani). În clasamentul general îl urmează V. Cermat (Vinexport Focșani), Nic. Hrănăceru (I.I.L. Panciu) și V. Grama (Voința Focșani).

A. AXENTE

ÎNTRECERI LA MOTOCROS

Concursurile de motocros organizate în cinstea aniversării a 25 de ani de la eliberare au continuat duminica trecută la Brăila. Pe un traseu ales în jurul fostului stadion și-au disputat întîietatea cunoscuți motocicliști din Brașov, Cîmpina, București și alte centre din țară.

CLASAMENTELE : **seniori cl. pînă la 500 cmc.** 1. O. Ștefani (Steagul roșu Brașov), 2. C. Goran (Poiana Cîmpina), 3. A. Crișbay (Steagul roșu Brașov), 4. M. Banu (Poiana Cîmpina); **clasa tineret** — 1. I. Bartha (Steagul roșu Brașov), 2. T. Bălănoiu (Steaua), 3. C. Totoescu (Steaua).

MÎINE, JOCURI DECISIVE ALE „CUPEI ELIBERĂRII"

Competiția de baschet organizată de C.M.E.F.S. București a intrat în faza finală. Vineri, pe terenul Floreasca vor avea loc, de la ora 18, partidele Rapid — Constructorul (senioare) și Rapid — I.C.H.F. (seniori). Pe terenul Uranus se vor disputa, de la ora 16,30, întîlnirile de juniori : Școala sportivă nr. 2 — Progresul și Steaua — Dinamo, și cea de seniori Voința — Progresul.

F. SIMION

TINERETUL SĂTESC — ÎNALT POTENȚIAL VALORIC

(Urmare din pag. 1)

nice la jocuri sportive, un tineret robust, viguros, bine clădit — material uman excelent pentru performanță — iată primele concluzii pe care ni le-a oferit cea dintîi ediție a finalei republicane, această excelentă inițiativă competițională care se cere repetată, calitativ superior, de la un an la altul. De altfel, organizarea unei competiții de anvergură, rezervată exclusiv tineretului sătesc, devenise o stringentă necesitate, ea fiind solicitată de mișcarea sportivă din ce în ce mai viabilă și cuprinzătoare a satului socialist, pulsație al cărei motor îl reprezintă școala generală, instituție pe unde trece tot tineretul satului și unde funcționează astăzi numeroase cadre de specialitate.

În concluzie, prima finală republicană în sportul sătelor a fost o experiență cu rezultate din cele mai mulțumitoare și cu ecou profund în inimile și conștiința tineretului participant".

OPREA VLASE — antrenor emerit : **„După cum am putut să-mi dau seama, în competiție au evoluat două categorii de echipe : unele mai experimentate — printre ele și cîteva divizionare A, B și C — și altele care sînt la primii pași în activitatea competițională.**

Tocmai pentru aceste formații, aflate astăzi la început de drum, întrecerile au fost de o imensă importanță, ele reprezentînd o adevărată școală.

Totodată, această competiție este singura prin care elementele dotate ale satului se pot afirma, cunoscut fiind faptul că echipele care candidează în baraje sînt, în procent zdrobitor, emanații ale orașului. De aici, imensa importanță a „Cupei" și necesitatea permanentizării ei.

În altă ordine de idei, vreau să remarc faptul — și aici voi rămîne în „terenul" meu, handbalul — că stadiul de pregătire tehnică demonstrat de tineretul sportiv de la sate este mai mult decît satisfăcător. De semnalat, în același timp, cuceririle (sub aspect teritorial și valoric) pe care le-a realizat acest sport : echipa din Neamț, — zonă unde handbalul a pătruns destul de tîrziu — s-a prezentat în finală destul de bine pusă la punct".

IOSEFINA TOMESCU (Topraisar — Constanța) realizatoarea celei mai bune performanțe înregistrată în finala republicană : 1,50 m la înălțime, rezultat onorat cu Cupa de cristal : **„Rezultatul meu, departe de a fi comparabil cu performanțele înregistrate la această probă, m-a edificat asupra posibilităților pe care le am, m-a orientat pentru viitor. De altfel, cuvintele calde pe care mi le-a adresat recordmana lumii Iolanda Balaș sînt un imbold nepreținut, ele determinîndu-mă să mă dedic „înălțimii", probă la care, pînă astăzi, nu am făcut nici un antrenament special.**

Faptul că pînă ieri, nu știam nimic despre mine iar acum dețin cel mai rîvnit trofeu-rezervat celor 2 200 de finaliști se datorează „Cupei", competiție rezervată nouă, sportivilor fără galoane, din satele României".

MANFRED NIESZ — antrenor și căpitanul echipei de handbal Știința Lovrin, campioană națională sătească — ediția 1969 : „Deși activăm în divizia B (n.r. reamintim : condiția participării în Cupa tineretului de la sate este aceea ca sportivii să trăiască și să muncească în perimetrul comunei respective, indiferent dacă ei sînt angrenați în activitatea competițională oficială), deci prezentam un plus de experiență și maturitate competițională față de celelalte echipe participante, atuuri care, credeam noi, ne vor scuti de emoții, mărturisesc că drumul spre titlu n-a fost de loc ușor, pe parcurs trebuind să învingem rezistențe dîrze, neașteptate.

Asta demonstrează că handbalul de masă are o valoare pe care n-o scontam, descoperită acum, la marea confruntare a sportului sătesc, prilejuită de prima finală republicană despre care nu avem decît cuvinte de laudă.

Organizatorii finalei au făcut totul să ne simțim excelent în zilele în care le-am fost oaspeți, lucru pentru care le transmitem întreaga noastră gratitudine".

Pe adresa redacției noastre a sosit următoarea telegramă de felicitare pentru voleibaliștii care au cucerit titlul de campioni sătești :

În numele cetățenilor comunei Răcăjdia, transmit cele mai calde și sincere urări sportivilor care au dus faima comunei noastre, a județului Caraș-Severin, cucerind titlul de campioană națională sătească, la volei.

președintele Consiliului popular Răcăjdia
ENUICĂ

START ÎN A XII-A EDIȚIE A CAMPIONATULUI NAȚIONAL (masculin) DE HANDBAL!

Vacanța amatorilor de handbal este pe sfîrșite. După un sezon estival bogat în întreceri internaționale — majoritatea disputîndu-se, din păcate, peste hotarele țării — se apropie clipa în care se va da startul într-o nouă ediție a campionatelor naționale, competiție ce solicită, firesc, mai intens interesul iubitorilor acestui sport.

Deocamdată, însă, setea de spectacol sportiv dinamic, cu miză, va fi satisfăcută doar din sursa, este drept, bogată, a campionatului masculin, divizia A, care începe duminică, cu două săptămîni înaintea celorlalte dispute oficiale (campionatul feminin divizia A și cele de divizia B).

Motivul pentru care echipele masculine sînt mai grăbite nu este greu de aflat : sezonul de toamnă și de iarnă este foarte încărcat pentru lotul reprezentativ, care în primele zile ale lunii martie a anului 1970 va fi prezent la turneul final al campionatului mondial. Deci, această a XII-a ediție a campionatului național se anunță interesantă nu numai prin valoarea sa, ci și prin importanța pe care o are în cristalizarea formulei de echipă ce va avea dificila sarcină de a apăra prestigiul handbalului românesc în disputa pentru titlul suprem.

Dar să vedem în ce condiții vor aborda echipele, noua ediție a campionatului. Noul antrenor al Stelei — campioana din sezonul trecut — maestrul emerit al sportului *Otto Telman* a început foarte devreme pregătirile cu „elevii" săi (continuate zilele acestea, cu turneul din Elveția), punînd accentul pe organizarea și desăvîrșirea unei formule de apărare avansată și pe sistematizarea atacului. Beneficiind pe lîngă formația cunoscută — și de prezența talentatului *Rotaru* (fost la A.S.A. Tg. Mureș) — atacul stelist speră să cîștige și mai mult în forță și eficacitate. Circumspect, ca deobicei, antrenorul dinamoviștilor, *Oprea Vlase*, consideră că băieții pot face totuși un mare pas înainte, mai ales că echipa va beneficia acum și de aportul lui *Dinea* de la „U" București.

Clujenii cu *Schobel, Moldovan* și *Feher*, recent transferați și în același timp trei oameni care „vin puternic din urmă", vor să redediteze performanțele din sezonul trecut cînd s-au clasat pe locul trei. La Bacău, atmosferă optimistă. Și aceasta credem, și pentru motivul că vechilor jucători li s-au mai alăturat *Păcurariu* și *Pavelescu*, ambii de la Timișul Lugoj. Pentru „Poli" Timișoara, lucrurile sînt clare: menținerea în plutonul fruntaș.

Rafinăria Teleajen și Dinamo Brașov vor căuta, sperăm, să scuture mediocritatea căreia i-au fost tributare în sezonul trecut, aruncînd în luptă elanul și tinerețea celor care le-au îngroșat rîndurile. În același timp, Universitatea București, uimită de propria-i cădere, va porni îndrăznețe în căutarea satisfacțiilor trecute, mai ales că acum sosesc „bobocii". În sfîrșit, cele două promovate Voința București (întărită cu Roșescu și Alboaica ambii de la Steaua) și Minerul Baia Mare vor să facă totul pentru ca sfîrșitul campionatului, să nu le găsească pe locul 10, loc la care poate visau, doar cînd erau în B.

George DINU

Iată programul primei etape : Dinamo Brașov—Dinamo Buc., Dinamo Bacău—Steaua Buc., Minerul Baia Mare — „Poli" Timișoara. În București : teren Voința (17,30), Voința—Raf. Teleajen ; teren Tineretului (10,00), Universitatea Buc.—„U" Cluj.

AȚI RĂMAS ÎN PANĂ? TELEFONAȚI LA INTERURBAN 40!

● Pentru zilele de 23 și 24 august, A.C.R. va intensifica măsurile de asistență tehnică în sprijinul turiștilor cu automobilul. Membrii clubului, rămași în pană, pot telefona la *interurban 40* (sediul A.C.R., București, str. N. Beloianis 27), unde funcționează un dispecerat central. În cel mai scurt timp, sînt puse în alertă mașinile de asistență rutieră care se prezintă pentru depanare la locul indicat telefonic de solicitant.

● La Eforie Nord (în fața hotelului Europa) și la Mamaia (în spatele hotelului Tomis) au intrat în funcțiune trei stații automate pentru spălat mașinile. De serviciile acestor stații (fabricate în Suedia) beneficiază membrii A.C.R. și turiștii străini.

● Printr-o convenție încheiată zilele acestea între A.C.R. și „Ciclop", la Eforie Nord s-a deschis un atelier bine utilat, pentru orice fel de reparații. De asemenea, unitățile „Ciclop" din București execută revizii și reparații, cu prioritate pentru membrii A.C.R. Automobiliștii interesați trebuie să se prezinte la A.C.R. (str. N. Beloianis 27), unde li se eliberează o adresă către unitatea „Ciclop" la care doresc să obțină servicii. Pe baza acestei adrese, se asigură serviciul cu prioritate, lucrări de bună calitate (la nevoie, specialiștii A.C.R. fac recepția lucrărilor), eventuale reduceri de prețuri la unele piese.

TELEcronica

O, ce veste minunată...

*Așa e, cum a spus Țopescu : noi încă nu ne dăm seama ce înseamnă victoria de la Wimbledon. Așa e — Țiriac și Năstase au realizat o performanță „peste" 1—1 la Wembley și 1—0 la Lausanne și chiar 15—14 cu Franța, la rugby. Ne devine din ce în ce mai necesară o tabelă finlandeză pentru victoriile sportului nostru. Spiritul nostru, cînd vrea să fie prudent în entuziasme, se ferește, în primul rînd, de comparații hazardate și ne privează astfel de mari bucurii. E hazardat, de pildă, să măsurăm tenisul cu fotbalul, e altceva, domnule, sînt două realități diferite, dragă. Sînt două realități diferite, dragă, dar eu le compar, de-al dracului, fiindcă-mi convine și vreau să mă bucur. Ca să mă bucur, trebuie să mă hazardez, din cînd în cînd. Dl. Beamon cînd a sărit 8,90 a deschis tabela finlandeză și a văzut că e genial, adică 8,90 echivalează cu un fel de 9,6 pe sută, mi se pare. S-a culcat liniștit. Era genial. Fără comparații, am fi mai săraci în oxigen. Ne-ar trebui, deci, o tabelă ingenioasă și ne-ar mai trebui ceva : imagine. Dacă există o față nevăzută de tristețe în triumful de la Wimbledon, aceea nu poate fi decît a informației audiovizuale. M-am interesat și am aflat că — în principiu — nu ar fi fost nici ieftin, nici ușor să obținem o transmisie integrală. Bun. În practică se adaugă și faptul că englezii erau mai preocupați de cricket decît de tenis. Firește, englezii sînt originali și nicidecum nu poți ști ce le poate trece prin cap cînd e vorba să-și apere cricketul lor. Firește, și tenisul e al lor. Numai că nici ar mai trebui dezvăluit un mare „secret" : ei erau siguri că meciul de la Wimbledon e cîștigat și nu mai e nimic de transmis. În „Figaro" scria negru pe alb : „Englezii vor pleca la Cleveland ?... Mai mult ca sigur că da, căci românii nu par a fi în stare să-i facă să tremure... A-i învinge pe englezi chiar pe locul sfînt e pentru români o sarcină foarte grea, chiar imposibilă (insurmontable)..." Asta era — se mergea la fix, cum i-ar spune Ornaru lui Fănuș, la Ploiești. Bun. Dar — chiar în aceste condiții — nu se putea trimite un operator la Londra pentru a ni se aduce cu o zi sau două întîrziere un film al meciului, așa cum s-a găsit un loc în tribună, la